

U OVOM BROJU:

**Zašto ga svet
ne može primiti**
A. W. Tozer

**Usudi se da budeš
kao Danilo**
Mark A. Copeland

Moliti sa pouzdanjem
Rosvit Virman

Mreža bačena u more
Vlatko Dir

Franjo - siromah iz Asisija
James C. Hafley

misaone refleksije

SionT InBox

Smešna strana...

SIONSKA TRUBA

Uredništvo:
Jan Vareca
Janko i Marina Bako
Branko Milijašević

Saradnik:
Vlatko Dir

Tekstove priložili:
Mariana Holubek

Dragi naši čitaoci,

u jednom indijskom selu svake godine se održava neobična trka biciklista. Neobična je stoga što trkači treba da u određenom vremenu pređu što manju razdaljinu. Trka počinje tako što se svi takmičari nameste na startnu liniju i na pucanj startnog pištolja, trude se da održe ravnotežu, sedeći na svojim biciklima a da pri tome pređu sa njima što je moguće manju razdaljinu od startne linije. Kada vreme ove trke istekne, meri se koliko su "daleko" odmakli, onaj koji je odmakao najdalje je gubitnik.

Jedne godine, neki turista, stranac se prijavio za učešće u ovoj trci pošto je bio zaljubljenik biciklizma. Međutim, on nije dobro razumeo pravila ove trke. On se sa ostalim takmičarima postavio na startnu liniju i čekao znak za početak. Kada je pucanj odjeknuo on je poput mašine, počeo da vrti pedale svoga bicikla, posle nekog vremena, okrenuo se unazad da vidi koliko je odmakao od ostalih, ali iza njega nije bilo nikog... Vratio se nazad, dok je masa gledajući na njega "umirala" od smeha, onda je i njemu bilo jasno...

Ovaj turista, iako je neko vreme sam sebi izgledao kao pobednik u ovoj trci ipak je bio gubitnik. Zašto? Zato - ŠTO NIJE RAZUMEO PRAVILA TRKE!

Bez obzira na energiju, vreme i naš trud koji ulažemo u našu religioznost, ako ne sledimo Božja pravila pri tome, sve je uzalud - mi smo u Božjim očima gubitnici! Kada čovek postane hrišćanin, treba da se trudi da ostane u trci - treba da nauči pravila trke vere. Mora čitati i studirati Sveto pismo i izvršavati ga. Pavle je savetovao Timoteja: "*Pa i kad se neko bori, ne dobiva venca, ako se nije pravilno borio.*" (2. Tim. 2:5 EČ)

Dakle, dragi naši - ostanite u trci!

Vaša, SIONSKA TRUBA.

ZAŠTO GA SVET NE MOŽE PRIMITI?

A. W. Tozer

*"...Duha istine, koga svet ne može primiti..."
(Jovan 14:17)*

Verska površnost (religioznost) je pokušaj premošćavanja jaza između sveta i Crkve. Pravi savez između sveta i Crkve nije moguć. Kad se Crkva spoji sa svetom, ona više nije prava Crkva, već samo žalosni hibrid (duhovni mutant), predmet prezrivog ismevanja sveta i gnušanja od Boga.

Duhovni sumrak u kome većina vernika hoda danas, nije uzrokovan nikakvim nejasnim odlomkom iz Biblije. Ništa ne može biti jasnije od izjave Svetog pisma u vezi sa odnosom hrišćana prema свету. Zbrka nastaje oko toga, što hrišćani nisu skloni uzimati Reč Gospodnju ozbiljno. Hrišćanstvo je tako pomešano sa svetom, da milioni vernika nikada ne saznaju kako su radikalno promašili novozavetni model hrišćanstva. Svuda je prisutan kompromis. Svet je dovoljno ulepšan da ga prihvate slepci koji se smatraju vernicima. Ti isti vernici večno traže da budu prihvaćeni od sveta. Takvi se hrišćani uzajamnim ustupcima slažu s ljudima, koji na Božje stvari gledaju s prezirom.

U osnovi je cela ta stvar duhovna. Hrišćanin je hrišćanin zato što je nanovorođen. On je hrišćanin zbog Duha koji prebiva u njemu. Duh je samo ono što je rođeno od Duha. Telo se nikada ne može preobraziti u duh bez obzira koliko crkvenih radnika radilo na njemu. Krštenje, pričest, davanje novca u crkvu, držanje kanona, ispovedanje vere - ništa od toga, a ni sve zajedno ne može telo pretvoriti u duh niti sina Adamova učiniti sinom Božjim. "A da ste stvarno sinovi" piše Pavle Galatima, "dokaz je što Bog u vaša srca posla Duha svoga Sina koji viče: Avva - Oče!" A Korinćanima piše: "Sami sebe ispitajte da li ste u veri! Sami sebe istražite! Ili ne poznajete sebe - ta Hrist je u vama." A Rimljanima: "Ali vi niste u telu, već u Duhu, ako zaista Duh Božji prebiva u vama. Ako ko nema Hristovog Duha, nije Hristov."

Ovaj strašan nered, toliko vidljiv u hrišćanskim zajednicama mogao bi se jednog dana raščistiti kad bi učenici Hristovi počeli slediti samo Hrista, a ne jedan drugoga, jer naš je Gospod vrlo jasan u svom učenju o verniku i свету.

Jednom prilikom, kada je dobio netražen i svetovni savet, iskrenog ali neprosvetljenog brata, naš Gospod je odgovorio: "Moje vreme još nije došlo. Za vas je uvek zgodno vreme. Vas svet ne može mrzeti, a mene mrzi, jer ja svedočim o njemu da su mu dela zla." On je poistovetio svog telesnog brata sa svetom i rekao da su oni od dva različita duha. Svet je Isusa mrzeo, a nije mrzeo njih, jer ne može mrzeti sam sebe. Podeljena kuća ne može opstati. Adamova kuća mora ostati verna sebi ili će se podeliti. Iako se sinovi tela mogu prepirati među sobom, u dubini duše oni su ipak jedan sa drugim. Kad uđe Duh Božji, tada ulazi nešto što nije od ovog sveta. "Ako vas svet mrzi", rekao je Gospod učenicima, "znajte da je mene mrzeo pre vas. Kad biste pripadali свету, svet bi ljubio svoje. Pošto ne pripadate свету - ja vas izabrah od sveta - zato vas svet mrzi." Pavle Galatima objašnjava razliku između deteta robinje i deteta slobodne žene "...i kako onda onaj što se rodi po puti gonjaše onoga koji se rodi po duhu, tako je to i sad." (Gal. 4:29 LB).

Kroz celi Novi zavet je povučena oštra crta između Crkve i sveta. Ne postoji tzv. "ničija zemlja". Gospod smatra da nije ispravno kada da sledbenici Jagnjeta usvajaju svetske načine života i putuju svetskim putevima. Provalija između istinitog hrišćanstva i sveta je tako duboka kao i ona koja je delila bogataša od Lazara. A to je ona ista provalija koja deli svet iskupljenih vernika od sveta palog čoveka.

Dobro znam i duboko osećam kako sablažnjivo mora biti takvo učenje velikom stadi ovoga sveta koje hoda oko tradicionalnih torova. Ne mogu se nadati da ću izbeći netrpeljivost koju će nesumnjivo protiv mene podići religiozni ljudi koji traže da sebe učine ovcom prema društvu kojem pripadaju. Ali mi se moramo suočiti s teškom istinom da ljudi ne postaju hrišćani druženjem sa crkvenim ljudima, niti verskim kontaktima, niti verskim obrazovanjem; oni postaju hrišćani jedino delovanjem Božjeg Duha na njihovu prirodu u novorođenju. Kad na taj način postanu hrišćani, tad su odmah članovi novog naroda, "izabrani rod, kraljevsko sveštenstvo, sveti narod, narod stečen da

objavi krepost Onoga koji vas pozva iz tame k čudesnoj svetlosti svojoj; koji nekad ne bejaste (izabrani) narod, a sada ste narod Božji; koji ne stekoste milosrđe, a sada ste dobili milosrđe." (1. Pet. 2:9-10 LB).

Problem s kojim se mi "moderni" hrišćani suočavamo nije pogrešno razumevanje Biblije, nego nesklonost našeg neukrotivog srca da prihvati njena jasna uputstva. Naš problem je kako dobiti odobrenje našeg uma koji ljubi svet i kako učiniti Isusa stvarnim ne samo u reči. Jer jedna je stvar reći: "Gospode, Gospode!", a potpuno druga pokoravati se zapovestima Gospodnjim. Možda pevamo "Na presto uzdižemo Gospoda" i uživamo u tonovima orgulja i dubokoj melodiji skladnih glasova, ali još uvek nismo ništa učinili dok ne ostavimo svet i ne okrenemo svoje lice u tvrdoj praktičnoj stvarnosti prema gradu Božjem. Vera je prava tek kad postane poslušnost.

Duh sveta je jak i on se "lepi" za nas kao dim cigarete na odeću. On može promeniti svoje lice da bi se prilagodio svakoj situaciji i tako prevario mnoge jednostavne hrišćane čija "čula" nisu izvežbana za raspoznavanje dobra ili zla. On se u Crkvi može poigrati sa svakom pojavom iskrenosti. Može napadati svet (naročito za vreme posta) i čak priznavati svoje zle puteve u javnim glasilima. Može hvaliti veru i ulagivati se Crkvi. Može doprinositi milosrdnom radu i organizovati kampanje za snabdevanje siromaha odećom, ali držite Hrista dalje od njega i nikada ne tražite Njegovo gospodstvo nad njim. On to sigurno ne bi podneo i prema istinskom Duhu Hrista pokazivao bi samo otpor. Svetska glasila (koja uvek govore umesto njega) retko će dati Božjem detetu poštenu priliku. Ako su činjenice takve da se mora dati povoljan izveštaj, ton će biti ljubazan, ali ironičan i osećaće se prisutnost prezira.

I sinovi sveta i sinovi Božji kršteni su u Duha, ali duh sveta i Duh koji boravi u srcu nanovorođenog čoveka udaljeni su jedan od drugoga koliko je nebo daleko od pakla. Oni se oštro suprotstavljaju jedan drugom. Sinu zemlje su stvari Duha smešne, te se zabavlja ili su mu beznačajne, te se dosađuje. "Zemaljski čovek ne prima ono što dolazi od Duha Božjeg, jer je to za njega ludost. On to ne može ni upoznati, jer se to mora uz pomoć Duha prosuđivati."

U 1. Jovanovoj poslanici dve se reči stalno ponavljaju, **oni** i **vi**. "**Oni**" označava dva cela različita sveta. "**Oni**" se odnosi na ljude i žene Adamovog palog sveta. "**Vi**" se odnosi na izabrane koji su sve ostavili da bi sledili Hrista. Apostol se ne klanja malom bogu, toleranciji (što je u našoj zemlji postalo kao neka vrsta druge religije); on je potpuno netolerantan jer zna da je tolerancija uglavnom drugo ime za ravnodušnost.

Potrebna je snažna vera da bi se prihvatilo učenje Jovanovo. Mnogo je jednostavnije postepeno izbrisati crtu razdvajanja i tako nikoga ne sablazniti! Pobožno uopštavanje i upotrebljavanje reči **mi** ima i za hrišćane i nevernike veću sigurnost. Očinstvo Boga se tako rasteže i uključuje svakoga od Džeka Trboseka do apostola Pavla. Na taj način se niko ne sablažnjava, svi se osećaju udobno i spremni za nebo. Ali, čovek koji je naslonio uvo na Isusove grudi, nije mogao biti tako lako prevaren. On je povukao oštru crtu koja deli ljude u dva tabora i koja odvaja spašene od izgubljenih, one koji će dobiti večnu nagradu od onih koji će potonuti u konačnom očaju. Na jednoj strani su "**oni**" koji ne poznaju Boga; na drugoj "**ti** (ili **mi**)", a između je moralna provalija preširoka da bi je i jedan čovek mogao preći.

Ovde je ono što Jovan iznosi: "Vi ste, dečice, od Boga i vi ste ih pobedili, jer je veći onaj koji je u vama nego onaj koji je u svetlu. Oni su od sveta; zato govore jezikom sveta, i svet ih sluša. Mi smo od Boga; ko poznaje Boga, nas sluša; ko nije od Boga, nas ne sluša. Po tome poznajemo duha istine i duha prevare." Ovo je dovoljno jasno da bi zbunilo, ikoga ko iskreno želi znati istinu. Ponavljam, naš problem nije u razumevanju, nego u veri i poslušnosti. Ovde se ne radi o teološkom pitanju: Šta se tu uči; nego o moralnom: jesam li ja voljan prihvatiti to i istrajati bez obzira na posledice? Mogu li izdržati hladan pogled? Imam li hrabrosti ustati na oštar napad "liberala"? Usuđujem li se izazvati mržnju ljudi koji se suprotstavljaju mojim stavovima? Imam li dovoljnu slobodu uma da izazovem popularne "vere" i da se držim puta apostola? Mogu li ja poneti krvavi krst i sramotu?

Hrišćani su pozvani da se odvoje od sveta, ali moraju znati šta znači svet (ili još bolje, šta Bog misli pod tim). Varamo sami sebe kad mislimo da to znači samo nešto spoljašnje i zato smo promašili njegovo pravo značenje. Filmovi,

kartanje, alkohol, kockanje - to nije svet. To su jedino spoljašnji pokazatelji sveta. Naša borba nije protiv samih svetskih načina življenja, nego protiv duha sveta. Za čoveka, bez obzira da li je spašen ili izgubljen, bitan je duh. Novozavetno značenje reči "svet" jednostavno je neobnovljena ljudska priroda - bilo u kafani, bilo u crkvi. Šta god dolazi od pale ljudske prirode je svet, bez obzira ima li moralnu osnovu ili ne. Stari su farizeji uprkos svojoj revnosti i posvećenosti religiji bili sama suština sveta. Duhovni principi na kojima su oni gradili svoj sistem nisu dolazili odozgo, nego odozdo. Oni su protiv Isusa koristili lukave ljude. Da bi zaštitili Boga, ponašali su se kao đavoli. Da bi podržali Bibliju, protivili su se njenom učenju. Bežali su od religije da bi spasili religiju, i u ime religije ljubavi dali su maha lepoj mržnji. Tu vidimo svet u svim njegovim strašnim prkosima Bogu. Taj duh je bio tako žestok, da nije zastao dok nije usmrtio Sina Božjeg. Duh farizeja je bio živo i zlonamerno nastrojen protiv Isusovog Duha.

Današnji učitelji koji stavljaju "Propoved na gori" u drugi plan od prvobitnog i tako oslobađaju Crkvu od njenog učenja, teško da uočavaju zlo koje čine. Jer propoved na gori daje jezgrovite karakteristike Carstva obnovljenog čoveka. Blaženi siromašni koji oplakuju svoje grehe i žedni su pravde, pravi su sinovi Carstva. U krotkosti oni pokazuju milost svojim neprijateljima i bezazlenom iskrenošću gledaju u Boga. Okruženi progoniteljima oni ih ne proklinju, nego blagosiljaju. Oni u skromnosti prikrivaju svoja dobra dela. Silaze sa svojih puteva da bi se izmirili sa svojim protivnicima i opraštaju onima koji greše protiv njih. Bogu služe tajno u dubini svog srca i sa strpljenjem čekaju na Njegovu javnu nagradu. Radije slobodno predaju svoja zemaljska dobra, nego da koriste silu da bi ih zaštitili. Svoje bogatstvo polažu u nebo. Izbegavaju slavu i čekaju na dan obračuna, kada će doznati ko je najveći u Carstvu nebeskom.

Ako je to pravo i precizno stanovište, šta onda da kažemo kad se hrišćani takmiče jedan sa drugim za mesto i poziciju, i kad ih vidimo da gladno traže slavu i čast? Kako možemo objasniti tu strast za publicitetom koja je tako upadljivo vidljiva među hrišćanskim vođama? A šta reći o političkim ambicijama u crkvenim krugovima? A šta reći o grozničavoj ruci ispruženoj za većim prilogom? A šta o sramnom samoljublju

među hrišćanima? Kako možemo objasniti obožavanje koje uzvisuje ovog ili onog popularnog vođu? A šta reći o bednom ljubljenu ruku ljudi punih para od onih takozvanih "zvučnih" propovednika evanđelja?

Samo je jedan odgovor na ta pitanja: u svim tim pokazateljima vidimo svet i ništa drugo nego svet. Ni jedna goruća izjava ljubavi za duše ne može promeniti zlo u dobro. To su gresi koji su razapeli Isusa.

Istina je, takođe, da su veliki pokazatelji pale ljudske prirode deo ovog sveta. Organizovane zabave s naglaskom na površnim zadovoljstvima, velika carstva izgrađena na pokvarenim i neprirodnim navikama, neobuzdanim zloupotrebama normalnih potreba lažnog sveta nazvanog "visoko društvo" - sve je to od sveta. Sve je to deo onoga što je telo, što se gradi na telu i mora propasti sa telom. Od tih stvari hrišćanin mora pobeći. Sve te stvari moraju biti ostavljene iza njega i u njima ne sme imati udela. Protiv njih mora ustati bez kompromisa i straha.

Moramo razumeti šta se događa bez obzira predstavlja li se svet u svom ružnom, ili u lukavom i finom obliku, i grubo ga odbaciti. To moramo učiniti ako želimo hodati sa Bogom u ovoj generaciji, kao Henok u svojoj. Nužan je potpuni prekid sa svetom. "Preljubočinci, ne znate li da je prijateljstvo sa svetom neprijateljstvo prema Bogu? Ko, dakle hoće da bude prijatelj svetlu, postaje neprijatelj Božiji." (*Jak. 4:4 EČ*). "Ne posvećujte ljubav svetlu i onome što je na svetlu. Ako neko voli svet, nema u njemu ljubavi prema Ocu. Jer sve što je na svetlu, grešna čulna požuda, požuda očiju i razmetanje zemaljskim blagom, nije od Oca, nego od ovoga sveta." (*1. Jn. 2:15-16 EČ*). Te Reči Božje nisu pred nama za razmatranje, nego su tu da im se pokorimo, i nemamo pravo nazivati se hrišćanima ako ih ne sledimo.

Bojim se bilo kakvog verskog delovanja među hrišćanima koje ne vodi do pokajanja i ne rezultuje oštrim odvajanjem vernika od sveta. Sumnjičav sam prema svakom organizovanom probuđenju koje se poigrava ozbiljnim stvarima Carstva Božjeg. Nije važno kako se privlačan pokret pojavio; ako nije temeljen na pravednosti i uzgajan na poniznosti, on nije od Boga. Ako iskorištava telo, on je religijska prevara i ne bi trebalo da ga podržava nijedan bogobožan hrišćanin. Samo je onaj od Boga koji poštuje Duha i napreduje u poniznosti. "Da

bude kako je pisano: Ko se hvali, u Gospodu neka se hvali." ◀

USUDI SE DA BUDEŠ KAO DANILO

Mark A. Copeland

(Kako postići uspeh bez kompromisa)

Biblija je puna izveštaja o mnogim pobožnim ljudima i ženama, koji su dostojni da se na njih ugledamo. Jedna od tih osoba je i Danilo, čovek koji je u svoje vreme imao visok položaj i moć. Bio je istaknut, zapažen od sve dece Izrailja dovedene u Vavilonsko ropstvo (Dan. 1:3-6), on je bio istican između svih mudraca Vavilona (Dan. 1:17-20), njemu je data vlast nad celom Vavilonijom (Dan. 2:48-49; 5:29) a bio je istaknut na sličan način i u Medo-Persijskom carstvu (Dan. 6:1-3,28).

Kako je Danilu bilo moguće da stalno bude prvi u svemu i da dođe na položaj moći i uticaja, a bez i jednog momenta da načini kompromis na račun svoje pobožnosti?

Knjiga proroka Danila nam otkriva njegovu tajnu i pokazuje kako mi možemo biti uspešni bez toga da "prodamo svoju dušu". Pogledajmo prvo Danila kao dečaka...

I. DANILO JE BIO ČOVEK ODLUKE (Dan. 1:8)

Kao mali dečak, u tuđoj zemlji, Danilo je bio suočen sa kušnjom da prekrši Božji zakon, tako što bi jeo sa carske trpeze. Iako je bio samo dečak, on je već tada odlučio da se čvrsto drži Božijeg zakona, bez obzira koliko ga to koštalo. Zbog odluke da Boga stavi na prvo mesto u svome životu, Bog mu je darovao naklonost u očima drugih (Dan. 1:9). Kako je to Bog stvarno uradio - mi ne znamo, ali znamo da se slična stvar dogodila Josifu (1. Moj. 39:1-4; 21-23). Stavljajući Boga na prvo mesto Josif je na isti način bio blagosloven od Boga, je nalazio naklonost kod drugih.

Svako dete Božje treba da bude osoba odluke. Nipošto neko ko ne zna šta želi, ili neko ko je bez cilja u životu. Takve osobe nikad nisu poštovane. No, šta može biti životni cilj hrišćanina? Isus o ovome kaže u Mt. 6:33, "Tražite prvo carstvo i pravednost njegovu, a sve ovo daće vam se". Drugim rečima: tražiti volju Božju i ispuniti je u svom životu, bez obzira na okolnosti. Isus obećava, da će nam ovo doneti Božju naklonost, koja će se očitovati preko poštovanja u očima drugih ljudi – kao osobe koje znaju šta žele.

Da li se usuđuješ da budeš kao Danilo, da budeš osoba jednog cilja kao što je on bio? Bez obzira koliko mlad ili star, nikad nije kasno da "tražiš prvo carstvo Božje i njegovu pravednost"!

Kroz ceo svoj život Danilo je bio čovek odluke, ali on je takođe bio i čovek principa.

II. DANILO JE BIO ČOVEK PRINCIPA

Danilo je odbijao da čini kompromise na račun svog ubeđenja. Kao dečak je odbio da jede jela sa carske trpeze – da jede meso i pije vino (Dan. 1:8) Kao stariji čovek je odbio darove od Valtasara (Dan. 5:13-17). Čak pod pretnjom progonstva, odbio je da sluša zapovest cara Darija (Dan. 6:10).

Ljudi, takođe, poštuju principijelne ljude, iako možda to ponekad ne izgleda tako, jer ih ismevaju, ali unutar sebe i sami žele da budu takvi. I kad dođe vreme da im treba neko kome mogu verovati i otvoriti se, šta mislite: kome da će doći? Tražiće čoveka principa, jer ih on neće izneveriti.

Bog, je takođe, naklonjen osobama koje se drže svojih principa i koje drže svoju reč (Ps. 15:1-5). U našem društvu postoji veliki nedostatak ljudi koji drže do principa. Oni, koji se ne rukovode jedino po veličini dobitka, nego se odlučuju da budu kao Danilo i pokažu svojim primerom vrednost življenja po Božjim principima, poštovani su ne samo od Boga - već i od ljudi.

Ali imati odluku i princip nije sve, još jedan elemenat je neophodan. To je čistoća.

III. DANILO JE BIO ČOVEK ČISTOĆE

On je verno vodio poslove, tako da njegovi tužitelji (neprijatelji) nisu mogli na njemu naći ni jednu grešku (Dan. 6:1-4). Ovo nam objašnjava njegovo napredovanje na visok položaj na dvoru. Međutim, njegova čistoća u poslovima proizašla iz njegove želje da ugoditi Bogu i da održi svoje zacrtane životne principe.

Takođe, hrišćanin treba da je osoba čistoće, i to takve čistoće, kojoj niko nikad ne može naći zamerke. Bilo da je u pitanju mlad ili star (1. Tim. 4:12; Tit 2:6-8), bilo da je rob (radnik) ili slobodan (Tit 2:9-10).

Ljudi koji čuvaju svoju čistoću u ophođenju prema drugima, su često poštovani i daju im se veliki položaji i odgovornosti, jer su se pokazali kao oni kojima se može verovati.

Koliko li su i danas našem društvu potrebni ovakvi ljudi kao Danilo, ljudi odluke, principa i čistoće. Ali, postoji još nešto, još jedan elemenat koji povezuje sva ova tri zajedno i otvara put za Božanske blagoslove.

IV. DANILO JE BIO ČOVEK MOLITVE (Dan. 6:10)

Pogledajmo ga samo kako je molio. On je padao na svoja kolena i tako pokazivao svoju poniznost pred Bogom. On je molio tri puta na dan, i tako pokazivao svoju zavisnost za Bogom. On je davao hvale, slavio Boga u najvećoj nevolji, time je pokazivao svoju zahvalnost Bogu i dokazivao da veruje, da za njega Bog ima još blagoslova. Za njega je zapisano da je "imao običaj moliti", molitva mu je pomogla da ostane i opstane u Vavilonu kao čovek odluke, principa i čistoće.

Hrišćanin treba da sledi Danilov primer. Naučimo lekciju od Danila, da sluga Božji treba svakodnevno da nađe određeno vreme za molitvu, da bi mogao ostati veran Bogu. Hrišćanima život treba da je molitva, što znači - treba često da mole (1. Sol. 5:17-18; Kol. 4:2).

Ukoliko naš napor da živimo sa ciljem, principom i sa čistim životom ne daje baš najbolje rezultate, nije li uzrok u nedostatku molitve u našem životu?

Da li si voljan da budeš kao Danilo? ◀

MOLITI SE SA POUZDANJEM

Rosvit Virman

Kad ćemo tamo biti, kad ćemo tamo biti, kad ćemo konačno tamo biti?- čulo se sa kasete koju smo slušali dok smo ulazili u pristanište, gde nas je čekao trajekt, poslednji brod tog dana, za koji smo još nekoliko meseci ranije rezervisali mesto za naša kola. Na putu je bio zastoj, koji nismo predvideli, tako da smo poslednje sate našeg putovanja morali proći bez odmaranja, što je našoj deci teško palo. Iza nas je bilo skoro hiljadu kilometara i ona su već bila poprilično nervozna zbog dužine putovanja. Muž i ja smo se pogledali. Treba li deci reći da je skoro nemoguće stići na vreme? To bi za njih bio hladan tuš, a tako su dobro podneli ovaj dugačak put. Nemir je bio svuda oko nas i muž je malo brže vozio nego uobičajeno.

Bez sumnji

»Tata,« začulo se odjednom, »zašto toliko jurimo?«

»Sad moramo da putujemo bez pauze. Ustvari, skoro je nemoguće za jedan sat preći toliko kilometara, ali barem ćemo probati.« bez ustezanja je odgovorio suprug najstarijem sinu. Ja sam počela da se plašim. Šta ako zakasnimo na trajekt i onda danima neće biti slobodnog mesta na palubi? Toliki gubitak vremena i para! Zar smo uzalud prešli toliko kilometra? Na ovaj put smo krenuli da bi olakšali tegobe našeg sina astmatičara. Ostrvo, koje je naš cilj, ima klimu skoro potpuno bez polena. Zar su ovo bili samo naši planovi a ne i Božiji? Takve misli su mi stalno prolazile kroz glavu.

»Sigurno ćemo stići na vreme!« čulo se iznenada sa zadnjeg sedišta.

»Otkud' to znaš?« jednoglasno smo pitali našeg sina.

»Zato što sam se molio.«

S time je razgovor za našeg sina bio završen i on se ponovo udubio u svoju knjigu. Naš drugi sin je pevao »*Uskoro ću tamo bit'...*«, očigledno ni najmanje ne sumnjajući da ćemo danas stići na cilj našeg putovanja.

Bila sam postiđena jakim pouzdanjem naše dece. Kako jednostavno reaguju kad situacija izgleda nerešiva. Kada ja ne vidim izlaza, onda mislim da ga sigurno i nema. Tako često sam doživela pomoć mog nebeskog Oca, a tako malo verujem u Njegovu pomoć! Više puta sam došla do zaključka, da je veliko znanje prepreka pouzdanju u Božju pomoć!

Nije uzalud Isus rekao svojim učenicima: »Ako se ne povratite i ne budete kao deca, nećete ući u carstvo nebesko.« Deca veruju bezuslovno, naročito svojim roditeljima. Isto tako i Božje dete sme da veruje svom nebeskom Ocu.

Prepreke u molitvi

Zašto mi ljudi pokušavamo da sve probleme sami rešavamo? Takav stav je indentičan dečijem: »Ja sam, ja sam!«.

Jedan hrišćanin je jednom rekao: »Kada želim da se molim shvatam da moje srce nije voljno da dođe Bogu, a kada je kod Njega, jednostavno nije voljno tu i da ostane.«

Ove reči dolaze iz srca. Takođe, često se nađem u situacijama, kad znam da bi trebala da se molim, ali jednostavno nisam za to raspoložena. Gore spomenuti hrišćanin je savetovao: »Kad nemaš volje i snage za molitvu, nemoj se predavati, nego se bori da sam sebe primoraš na nju, iako ti sve govori da je baš tada nemoguće moliti se.« Ovaj hrišćanin je znao svoju slabost. Naš ego se protivi molitvi. Od pada u greh, čovek se trudi da pobjegne od Boga. Ne samo da bi hteo da bude kao Bog, nego bi hteo da živi bez autoriteta. Ova težnja grešnog čoveka za samodovoljnošću ima uticaja i na molitveni život ljudi, koji su našli Boga i koji žele da žive pod Njegovim autoritetom.

Osim svakodnevnog čitanja Božje reči retko koja aktivnost hrišćana je toliko ugrožena nedostatkom vremena kao što je to molitva. A molitva je ustvari prilika za najbolje

zbližavanje sa našim Gospodom. Možemo sa Njime razgovarati i slušati Njegov glas. »Molitva bi trebalo da bude ključ sa kojim svako jutro otključavamo dan a uveče zaključavamo.« kaže jedna poslovice.

Molitva - izraz žarkog zajedništva sa Bogom

U osnovi bi ceo naš život trebalo (bolje rečeno smeo) da bude zasnovan na molitvi. Ako je naš odnos sa Bogom iskren, onda želimo sa njime imati što više zajedništva.

Zar bi se dva bliska prijatelja, ili dvoje zaljubljenih, zadovoljili samo dopisivanjem? Telefonski računi govore suprotno. Ako neko prema nekome oseća duboku naklonost, on želi da podeli sa njime sve svoje doživljaje, sve svoje tajne, radost i tugu - sve. Nije reč o savlađivanju samoga sebe, nego jednostavno o potrebi. Ustvari, drugačije i ne može da bude, samo da se traži trajan kontakt sa voljenom osobom. Slično tome bi i potreba svakog hrišćanina trebalo da bude uspostavljanje kontakta sa njegovim Gospodom i Spasiteljem. Moja potreba za molitvom je za mene uvek merilo mog odnosa sa Bogom. Da li Mu se obraćam i u radosti i u potrebi? Da li Mu dajem hvalu i čast dok se molim? Da li Mu zahvaljujem? U jednoj knjizi piše: »Kada svoje duše u molitvi uzdižemo ka živom Bogu, dopire na nas sjaj Njegove svetosti, kao što je lepo cveće, kada je obasjano sunčevom svetlošću.« To je jednostavna istina, hrišćanin koji se moli lep i pred Bogom i pred ljudima. Molitva vodi hrišćanina ka nebeskim mislima. Zemaljske stvari postaju beznačajne. Mnogo puta sam iskusiła, dok slavim Boga i donosim mu sve svoje brige u molitvi, kako sa mene pada sav teret i dobijam sigurnost da će sve na kraju biti dobro. Dok se moli, čovek često dobija utisak kako se okolnosti uopšte ne menjaju, ali problem postaje podnošljiviji, jer je poveren Bogu.

Koriten Bum, jedna od pravih moliteljki, je napisala: »Kada na vrata kuca iskušenje, molim Isusa da On ode do vrata. To je najsigurniji način kako se osloboditi iskušenja.« Molitva može da nam postane sidrom spasenja. Često znamo šta treba u nekoj situaciji da radimo, ali naš ego nam govori upravo suprotno. Bilo bi zanimljivo znati koliko bi grešaka i razočarenja hrišćani izbegli kada bi se oslanjali na molitvu. Uverena sam da to

često i nije molitva tog pojedinca, nego molitva drugih za njega. Blagoslov za naše saputnike molitve je velik, ali razočarenja koja dolaze kada se ne molimo su još veća. Uzajamni zagovori kroz molitvu nose čitave crkve, a nedostatak molitve je doneo do propadanja mnogih inicijativa ili dela, koja su obećavala.

Bog želi da kroz svoju decu u svom velikom delu da bude uključen i kroz male i kroz velike stvari. U Svojoj reči nam obećava da »neprestana molitva pravednog mnogo može pomoći« (Jakov 5,16). Ne radi se o dugačkim molitvama, nego o čistom srcu i poštenju. Bog nas poznaje skroz-naskroz, i od Njega ne možemo ništa sakriti. Upravo iz tog razloga molitva ima prvo mesto u našem životu vere. To je najintimnije zajedništvo koje možemo imati sa svojim nebeskim Gospodom.

Jedan mudar hrišćanin je jednom rekao: »Najveće visine ne možemo da dosegne drugačije nego na kolenima«. Molitva je skrivena snaga koje se ne smemo odreći.

Saveti za praktičan molitveni život

Jedna je stvar znati da se treba moliti, a sasvim druga voditi ispravan molitveni život.

Čovek je sklon navikama; to što uvežba, to mu je lakše da radi. Ovo nam može pomoći u praktičnom hrišćanskom životu. Molitva mora da bude ugrađena u dnevni režim života. U suprotnom postoji opasnost da nas razni događaji tokom dana nateraju da zaboravimo na molitvu. Iz sopstvenog iskustva znam da redovnu molitvu najčešće sprečavaju stvari koje se tiču organizovanja mog posla, npr. koga treba sve da pozovem, šta treba iduće nedelje da radim itd. Iako ih ne želim, takve misli se čestu uvlače u moju molitvu poput tamne zaves, koja zaklanja pogled.

Jedna starija gospođa me je savetovala da uvek imam spreman papir i olovku, i da beležim važne stvari, a da se onda opet posvetim molitvi. Ovaj savet je mnogima pomogao. Jednako efikasne su i molitvene liste zajedno sa ličnim angažmanom.

Jedna moja poznanica ima notes, u kojem za svaki dan u nedelji ima posebne molitvene

rubrike, npr. za crkvu, za decu, prijatelje, rodbinu itd. Naročito mi se sviđa da pored imena ljudi za koje se moli ima nalepljene njihove fotografije. Ova žena je za mene primer vernog molioca. Ima oslabljen sluh pa mora da koristi slušni aparat. Jedno vreme je stanovala kod nas, i jednom prilikom sam je zatekla u dnevnoj sobi - na kolenima. Bila je potpuno skoncentrisana na molitvu i uopšte me nije čula kako joj govorim da ima posetu. Kada sam joj stavila ruku na rame, trglala se i objasnila mi je da dok se moli isključuje slušni aparat da je ne bi niko ometao. Nasmejala sam se, jer je ovakvo razmišljanje čoveku sa dobrim sluhom potpuno strano. Ali ideja mi se jako dopada. Isključiti! Upravo to mi nedostaje - potpuno predanje molitvi i otklanjanje svega nepotrebnog. Isključiti!

Molitve »usput«

Pored svoje troje dece često puta moram vreme za molitvu prosto da »ukradem«. Ali, gde ima volje tamo postoji i način. Više puta sam doživela da sam vreme za molitvu našla tamo gde to nisam očekivala, trebalo je samo iskoristiti priliku. Takvo mesto je postalo igralište na kojem se deca igraju. Ono je već nekoliko godina moja tajna molitvena »klet«. Dok se deca igraju u pesku ja imam dovoljno vremena za molitvu. Deci je dovoljno moje prisustvo. Često puta im postavim neki zadatak i onda imam priliku da se dobro skoncentrišem na Boga. Ovi trenuci su mi jako dragoceni. O Suzani Vesli, koja je imala mnogo dece, postoji priča da je pre molitve jednostavno stavila na glavu maramu. Njena deca su po tome znala da ne treba majku da uznemiravaju. Danas se ovaj deo odeće ne koristi tako često, ali pravila su ista. Svako može za sebe da nađe mesto i »klet« za razgovor sa Bogom.

Molitva nije umetnost, koju čovek ne bi mogao da nauči. Molitva je potreba srca, kojoj treba pomoći po pitanju vremena i mesta. Bog nas, doduše, čuje svuda, ali mi ljudi moramo pobediti svoju lenjost. Najbolje je kada se već kao deca naviknemo na molitvu. Često se iz te navike razvije stvarna potreba. Primećujem i to da je večernja molitva za decu prilika da kasnije odu na spavanje, ali u odlučujućim trenucima me zadivljuje njihova sigurnost da Bog čuje molitve.

Da li smo stigli na naš brod? Potpuno je nepotrebno opširnije o tome govoriti, ali bila je

to jedna od lekcija o molitvi i pouzdanju. U pristanište smo stigli dva minuta pre isplovljavanja broda. Bio je to jedan od mnogih dokaza Božje milosti, koje smo na ovom odmoru doživeli. ◀

(ETOS 4/2000)

MREŽA BAČENA U MORE

(1. deo)

Vlatko Dir (Toronto, Kanada)

Kraljevstvo nebesa[1] je kao mreža bačena u more

Ribarenje je zanimanje koje se u Izraelu upražnjava od pradavnina. U njegovoj neposrednoj blizini na jugu Libana je Sidon koji se smatra jednim od najstarijih ribarskih naselja na svetu. I samo ime Sidon znači - lov, odnosno ribolov.

Novi zavet je prepun odlomaka koji verno do najsitnijeg detalja opisuju ribarski način života i ribarenja. Pošto je obala Mediterana uglavnom bila nedostupna Jevrejima tokom većeg dela njihove istorije, Galilejsko more ili jezero, bilo je centar ribarstva od pamtiveka. Arheološka iskopavanja su utvrdila postojanje bar 16 pristaništa koja su cvetala u prvom veku nove ere. I imena naselja na njegovoj obali su odražavala ovu situaciju. Betsaida na hebrejskom znači 'kuća ribe', a Magdala dolazi od aramejskog Migdal Nunaja - 'ribarska kula'. Pokraj njegove obale je Isus propovedao iz čamca (Luka 5:3). Njegovi prvi sledbenici, čak sedam apostola su bili ribari koje je pozvao od mreža i barki, Marko 1: 16-20. On sam je bar neko vreme živeo u njegovoj okolini, najverovatnije u Kapernaumu (Mat. 13:1), a vrlo lako je i sam bar jednom ribario (Luka 5:4-8). Tu je proveo najveći deo svoje trogodišnje službe, tu je izrekao više od polovine svojih priča; većina čuda koja je učinio, desila su se tu. Zato nije iznenađujuće da je neke od parabola izrekao u terminima koji su odražavali svakodnevni način života ljudi u ovom kraju i sa kojima su oni bili bliski i svakako ih dobro shvatali.

Međutim, pitanje je kakav utisak Njegove reči izazivaju danas? Na primer, kako nama zvuči poziv upućen Petru i Andriji da ga slede, jer će ih učiniti 'ribarima ljudi'. Verovatno prvi utisak koji se pri čitanju stiže je da će ih Gospod poslati da *pecaju* što je razumevanje koje proističe iz našeg ličnog iskustva sa ribolovom i odražava se na savremeni način evangeliziranja, a ne iz okruženja u kome se ovaj događaj i odvio. Tako na primer priča o 'kraljevstvu nebesa koje je kao mreža bačena u more' gubi svaki dublji smisao kada je njena prava pozadina nepoznata, ili zanemarena.

Zašto je Isus pozvao baš ribare za apostole? Da li je Njegov izbor bio nasumičan, ili zasnovan upravo na poznavanju težine ovog posla? Šta se iz ovog poziva može naučiti i primeniti u našem hodu sa Bogom? Zašto je kraljevstvo nebesa kao mreža bačena u more? Možemo li izvući pouke koje bi bile važne i za nas danas? Na kraju krajeva, da li se iz svega ovoga može zaključiti kakva je bila Isusova vizija širenja radosne vesti i koliko je savremena evangelizacija blizu ili daleko od te vizije?

Zahvaljujući naporima arheologa[2] poznavanje načina života na obalama Galilejskog jezera u novozavetno vreme je bogatije nego ikad, a time se i razumevanje pozadine događaja koji su se tamo odigrali produbilo. Interesantno je da se geografske odlike, kao i biljni i životinjski svet ovog podneblja nisu mnogo promenili tokom vekova i pomažu da se pronikne dublje u smisao Isusovih reči.

Jezero ili more?

Galilejsko, ili Genisaretsko jezero je najniže slatkovodno jezero na svetu. Nalazi se na nekih 210 metara ispod nivoa mora. Dugo je svega 21 kilometar, a široko 12, površine nekih 170 kvadratnih kilometara. Dubina se procenjuje između 44-60 metara.

U Bibliji je poznato kao Jam Kineret, od čega dolazi greceizirano Genisaret. Pored toga, Novi zavet ga naziva Tiberijadsko ili Galilejsko more. Pošto *jam* na hebrejskom znači voda i upotrebljava se za svaku veću vodenu površinu, bilo da je jezero ili more, odatle je greškom prevodilaca u nazivu i more.

Mada je klima na jezeru i oko njega veoma blaga (prosečna letnja temperatura je 31°C,

zimi 14°C), zbog sudara toplih vazdušnih masa nad njim i hladnog vazduha sa okolnih planina, bure su veoma česte i žestoke. Dolaze iznenada strahovitom snagom ugrožavajući živote onih koji se na njemu zateknu. Bilo je slučajeva da su talasi dosežali visinu od tri metra nanoseći velika razaranja u Tiberiji koja je na njegovoj obali.

Okolina Galilejskog jezera je najlepša u celom Izraelu, pa i nije čudo da su rabini izjavili: "Mada je Bog stvorio sedam mora, On je izabrao ovo za Svoje naročito zadovoljstvo".

Bez obzira na njegovu skromnu veličinu, u jezeru živi bar trideset i dve različite vrste riba koje su prema tradiciji podeljene u tri jestive grupe: 1) *mušt*, 2) *bini* i 3) *sardine*.

Mušt na arapskom znači češalj, prema leđnom peraju koje na njega podseća. Ova ukusna riba dugačka je oko 40 cm i težine oko 1,5 kilograma, a ima je u pet različitih podvrsta. Sezona lova na mušt počinje u zimu, kada velika jata ove ribe migriraju na sever u okolinu Kapernauma koji obiluje izvorima tople vode po čemu se ta oblast na grčkom nazivala Heptagon ili Tabga, a što ih mami kada zahladni.

Bini znači dlaka, što je semitski naziv za ribu sličnu mreni, ili šaranu. Verovatno je najpopularnija riba na trpezi za Šabat i praznike. Ima dve karakteristične izrasline pored gornje usne koje podsećaju na dlake, odatle i ime.

Slatkovodne girice, ili *sardine* su najmanje ribe u jezeru i kreću se u ogromnim jatima. Love se zimi, takođe u okolini Tabge i uobičajeno se usoljavaju. U novozavetno vreme su predstavljale osnovni sastojak lokalne ishrane. Pretpostavlja se, da je Isus njima nahranio mnoštvo (Mat. 15: 34).

Som, kojim jezero obiluje, je najverovatnije ta 'zla' riba iz Isusove priče (Mat. 13:48). Pošto nema krljušti, prema Pismu je smatran nečistim i nije se jeo, niti prodavao već odbacivao.

Ribarenje ili pecanje?

Način ribarenja na Galilejskom jezeru se nije mnogo promenio tokom vekova. Od ribarskog alata koji pominje Biblija, sledeći se koriste i dan danas:[3]

- *potegača*, mreža koja se povlači ili poteže (na grčkom *sagene*, Mat 13: 47),

- *stajačica*, ili mreža plivarica (na grčkom *diktuon*, Luka 5: 4),

- *ručijak*, mreža koja se baca iz ruke (*amfiblestron* na grčkom, Mat. 4: 18; Marko 1: 16),

i svakako

- *udica* (grčki *angkistron*, Amos 4: 2; Ezk 29: 4; Mat. 17: 27).

Potegača

Ribolov *potegačom* je najstariji način hvatanja ribe na Galilejskom jezeru. Ova teška mreža je najčešće duga 250-300 metara, tri-četiri metra širine na krilima i oko osam u sredini. Donje uže je opterećeno utezima, a gornje plutalima. Polaze je u rano jutro, pred zoru, iz čamca pola ribarske družine na nekih stotinak metara od obale ili više, i to paralelno sa njom. Druga polovina je na obali držeći jedan kraj poteznog užeta i čekajući da se mreža raširi i prva družina iskrca na obalu. Utezi povlače donje uže na dno, a mreža oblikuje širok polukrug sa sredinom koja je duboko pod vodom. Iako je vrh potegače dobrobrano ispod vode, riba ne pliva preko nje već beži u dubinu, a tu je čeka mreža. Tada obe družine počinju da je vuku sa oba kraja.

Jednom kada izvlačenje počne, mora biti bez prekida da bi zadržalo ribu koja je suočena sa mrežom da ne bi isplivala i pobegla. Čim je potegača izvađena, a ulov na obali, ribari sedaju da ga preberu. Dobre ribe se odlažu u posude, radi kasnije prerade ili prodaje, a male i one koje prema Pismu nisu jestive, bacaju se nazad u vodu.

Ceo proces traje oko sat vremena. Obe družine menjaju mesto i sve ide iz početka ponekad i do osam puta na dan. Svako potezanje donosi oko 200-300 kila ribe, što znači da se dnevno može uloviti oko dve i po

tone, pod uslovom da je dan dobar, što nije uvek slučaj.

Stajačica

Troslojna *stajačica*, kod nas se zove još i poponica ili plivarica, iz barki se tiho polaže rano uveče u obliku širokog polukruga koji svojim otvorenim krajem gleda ka obali. Na svom donjem obodu ova mreža ima utege tako da dodiruje dno jezera, a na vrhu plutala koja je drže na površini.

Čamci ulaze u tako formiran polukrug i ribari nekih desetak minuta trupcu nogama po njihovom dnu ili udaraju veslima po vodi da uznemire ribu, koja preplašena zaranja plivajući prema dubljoj vodi i u svom begu uleće u mrežu beznačajno se u njoj upetljavajući.

Kada je ceo proces gotov i u plivarici dovoljna količina ulova, ribari, često u društinama od po četiri u svakoj, izvlače je polako. Istovremeno, uhvaćena riba se pažljivo ispetljava i odlaže na dno barke. Ako je ulov izuzetno dobar, mreža se zajedno sa njime vadi i iznosi na obalu gde se riba sortira.

Uobičajeno se mreža na ovaj način polaže i vadi deset do petnaest puta u toku noći, mada se ponekad ostavlja u vodi po nekoliko sati, čak i do jutra. U jeku sezone se plivarice, ponekad i njih više od pet spoje zajedno i polažu radi većeg ulova koji se inače u proseku kreće između 50-100 kilograma ribe na noć. Rekord je verovatno negde oko pola tone, što se veoma retko dešava i to samo ako se naleti na izuzetno veliko jato mušta. Često je ulov zanemarljiv, ili ga u opšte i nema. Ujutru, posle mnogih sati napornog rada, mreže se ispiraju, krpe i suše.

Ručijak

Ručijak je ovalna mreža od nekih šest do osam metara u prečniku po čijem obodu su raspoređeni olovni utezi. Koristi se od davnina u pojedinačnom, individualnom ribolovu tako što se iznova i iznova baca iz ruke stojeći u plićaku, sa obale ili ponekad iz čamca. Iziskuje izuzetnu veštinu da bi se pravilno bacio i ogromno strpljenje da bi se nešto ulovilo. Kao padobran pada u vodu i tone brže sa krajeva pokrivajući ribu koja se nađe pod njim pre nego što može da pobegne. Ribar potom mora da zaroni da ga

izvadi, ili da pažljivo pobere ribu pod njim. Najčešće korišćeni tipovi ručjaka su bili sa malim okom, za sitnu ribu kao što su sardine i sa nešto većim za krupniju kao mušt.

Sve ove mreže su vekovima pravljene od lana i ako se nisu prale, krpile i sušile odmah po upotrebi vrlo brzo bi se raspale. U petom ili šestom veku je sa istoka donešen pamuk koji je zamenio lan i bio u upotrebi sve do sredine prošlog veka. Nije bilo najlona koji je nevidljiv ribljem oku, pa se ribarenje obavljalo mahom noću. Nije bilo motora, već se veslalo. Nije bilo čekrka, već se sve potezalo ručno. Takođe, nije bilo gumiranih, toplih odela i plastičnih kišnih kabanica. Izraz *ići da se lovi riba*, bio je sinonim za ići na posao, ići da se mukotrpno radi. Život ribara je bio izuzetno težak - tegoban rad uglavnom noću, dugo i naporno veslanje, stalno spuštanje i izvlačenje teških mreža po hladnoći, vetru, kiši, u životnoj opasnosti od bure, vrlo često sa slabim i mnogo puta nikakvim rezultatima. Ovi žilavi i izuzetno grubi ljudi su predstavljali klasu za sebe. Talmud ih naziva - *ljudi mreže*.

Udica

Udica se koristila u pojedinačnom lovu za pecanje. Postoje brojni arheološki nalazi koji ukazuju na njenu široku rasprostranjenost na svim meridijanima, među svim narodima i kulturama od pojave čoveka na ovamo. Da bi se riba upecala, potrebno je nešto iskustva i veštine u izboru mamca i pravog mesta, a nadmudrivanje sa ribom je ono što je ljude oduvek privlačilo da pecaju. Tako je udica bila i ostala sinonim za odmor, zabavu i lagodnost, jer nije zahtevala bilo kakav fizički napor, što nije slučaj sa mrežama. Odatle i izraz "sportski ribolov" koji su upražnjavali čak i faraoni u starom Egiptu. Danas prevladuje evropski tip udice, ali se u antici koristila bronzana. U Izraelu nije bila u velikoj upotrebi u poređenju sa mrežom. ◀

(nastavak u sledećem broju)

Beleške:

1. *Malhut šamajim* predstavlja množinu što prevedeno sa hebrejskog znači kraljevstvo, ili vladavina nebesa. Nebesa stoji za Božje ime prema običaju tog vremena da se njegovo izgovaranje izbegava, vidi Luka 15: 18. Ovaj izraz je sinonim za

kraljevstvo Božje. Carstvo nebesko je arhaičan i pogrešan prevod.

2. Naročita zasluga pripada Mendelu Nunu, arheologu amateru, koji je budući da je i sam ribar i živi u okolini u kojoj su živeli i apostoli dao ogroman doprinos u ovoj oblasti.

3. Opis ribarskoga alata je delomično preuzet od Mendela Nuna, pretežno iz "Let Down Your Nets" [Fishing & the Sea of Galilee, *Jerusalem Perspective*, www.jerusalemerspective.com]

Pri izradi ovog članka je korišćena SionTeka v 0.3 Beta. Svi citati su iz Novog zaveta, E. Čarniča.

FRANJO - SIROMAH IZ ASSISIJA

James C. Hafley

Veseli smeh je odjekivao zatvorom navodeći jednog čuvara da primeti: "Taj Franjo Bernardone je čudak. Čovek bi pomislio da je trubadur ili vitez na trijumfalnom povratku kući, a ne zatvorenik koji trune u tamnici."

I nakon godine dana boravka u tamnici, Franjini su drugovi još uvek bili iznenađeni njegovim neprekidnim šalama i smehom. Dok su oni oplakivali svoju nesreću, "onaj Franjo", govorili su, "smeje se i priča o pustolovinama koje preduzeti kad izađe."

Dvadesetogodišnjeg Franju uhvatili su 1202. vojnici iz susedne Perugie. Assisi i Perugia su gradovi sa suprotne strane tiberske doline u srednjoj Italiji, bogatoj maslinjacima. Perugia je objavila rat Assisiji, te se tako Franjo, sin bogatog trgovca suknom, Petra Bernardonea, našao u assiškim prvim redovima sanjajući o plemstvu i ratnoj slavi, što će dostići svojim junaštvom.

Pre toga Franjo, gradski mangup, predvodio je svoje prijatelje u lakrdijama, drskim šalama i zabavama. Gotovo svake noći grad je odzvanjao od njihovih bučnih pesama i smeha.

Bilo je to vreme kad su vitezovi i trubaduri jurcali Italijom. Te vesele litalice su bile ideali italijanske omladine, pa je Franjo, dok je bio u peruginskom zatvoru, zatvorsko čavrljanje

svodio na svoje snove i planove o budućnosti. "Život će za me, biti poput trubadurskih pesama", govorio je prijateljima.

U novembru 1203. došlo je do mira između dva grada, pa su Franjo i njegovi prijatelji oslobođeni. Vratili su se igrama, slavljenja i zabavama minulih dana. Franjo je bio duša svega toga, sve dok se jednog dana nije ozbiljno razboleo.

Najgore je prošlo i on se pomalo oporavljao, ali je ostavljao utisak druge osobe. Kad bi odšetao u prirodu da udahne miomiris proleća, samoća ga je uznemirivala. Uspomene isprazne prošlosti su preplavile njegovu svest, te je požurio kući, osetivši se iscrpljen i obeshrabren.

Neki vitez, koji se spremao da učestvuje u verskom ratu, pozvao je Franju da se priključi njegovoj četi. Franjo se radosno odazvao. "Znam, da ću postati veliki princ", izjavio je kad je odjahao u punoj ratnoj opremi. No, putem se opet razboli i narednog dana okrene natrag u Assisi. Njegovi su ambiciozni roditelji bili razočarani, jer su već zamišljali Franju kako se kao bogati vitez vraća pobedonosno iz boja. A on se dovukao natrag sav bolestan i iscrpljen!

Nejasno tražeći smisao života, Franjo je počeo udvostručivati darove bezbrojnim siromasima i prosjacima koji su se razmilili zemljom. Bili su to žrtve rata bolesti, slabe žetve i pohlepnog vladajućeg sloja, koji je često šurovao s verskim glavešinama i nesretnici su bedno životarili. Od dvadesete godine Franjo je velikodušno darivao novac, pa čak i odela, svetu u potrebi, što je jako smetalo njegovom škrtom ocu.

Jednog dana, dok je Franjo bio zauzet mušterijama u očevoj radnji, ušao je neki bedno odeven prosjak: "Mladi gospodaru, daj mi što god u Božje ime!". "Gubi se", vikao je Franjo nestrpljivo, i prosjak je nestao. "A da je zamolio u ime kakva grofa ili barona", iznenada se postideo Franjo. "Došao je u Božje ime! Kakav sam ja prostak!", i dok su se kupci zapanjeno zagledali, Franjo je potrčao za siromahom da mu pomogne.

Nepravičnost i nepravda oko njega, sve je više mučile Franjino srce. Često bi otišao u pećinu iza maslinova šumarka i molio: "Gospode pokaži mi svrhu života."

Prijatelji su bili zbunjeni njegovom zlovoljom. "Hajde, Franjo", znali bi mu reći, "pridruži nam se u večernjoj zabavi". Međutim, otkako su mu se smeteni i beznadežni ljudi motali po glavi, bivši plejboj nije više mogao da luduje kao pre.

Od Augustinove smrti 430. godine vladavine naroda su bile raskidane sukobima sa suparničkim zemljama i s rimskom Crkvom željom vlasti. Bogatstvo i imetak se sve više sabirao u šakama nekolicine, i velike mase su se borile da pribave hleb svakidašnji. Obrazovanje i kultura povukle su se u obzidane manastire. Neke verske vođe bile su među najvećim izrabljivačima naroda. Samo snažni pojedinci odupreli su se plimi korupcije.

Od vremena Franjinog rođenja ljudi su odjednom počeli da se sele sa sela u gradove, a počele su da se otvaraju i škole kao rezultat potrebe za obrazovanjem.

Godine 1206. kad su mu bile 24 godine, Franjo se molio u trošnoj kapeli izvan Assisija, Bog je jasno progovorio njegovom srcu. "Gospode Isuse, obasjaj svojim svetlom tamu mogega uma", molio se. "Staraj se o meni, Gospode, tako da u svim stvarima delujem u skladu s tvojom svetom voljom."

Osetio je da čuje Božji odgovor: "Prihvatio sam te. Sad želim tvoj rad, tvoj život, celo tvoje biće."

Od toga vremena Franjo nije sumnjao da je doveden u prisnu zajednicu s Isusom Hristom. Vratio se kući da proda sve što je posedovao i da se prihvati svog apostolstva siromasima.

Franjin otac, trgovac, smesta ga je javnom ceremonijom razbaštinio. Franjo mu je predao preostalu odeću i novac što je imao a trgovac je to bezosećajno uzeo i pobjegao.

Franjo je napustio Assisi odeven u stari kaput koji mu je pozajmio neki vrtljar. Iduće dve godine spavao je na otvorenom, prosio hranu, tešio sirote i gubavce i pomagao pri popravljanju trošnih crkava.

Jednom je u šumi naišao na razbojničku bandu.

"Ko si ti?" - pitali su ga.

"Ja sam glasnik velikog cara", odvratio je, "što pitate?"

Skinuli su sa njega kaput i bacili ga u jarak pun snega. "Tu ti je mesto, ubogi glasniče Božji", smejali su se. Franjo je ozebao, cvokotao i pobjegao u manastir.

Kad je 1209. prisustvovao misi u kapeli sv. Porcijunkule nedaleko od Assisija, duboko su ga se dojmile reči iz Biblije: "A hodeći propovedajte i govorite da se približilo carstvo nebesko. Bolesne lečite, mrtve dižite, gubave čistite, demone izgonite; zabadava dobiste, zabadava dajite. Ne pribavljajte zlata, ni srebra, ni bakra u svoje pojaseve, ni torbe na put, ni dve haljine, ni obuće, niti štapa; jer je radnik dostojan svoje hrane." (Matej 10:7-10 EČ)

"To je ono čemu težim", rekao je Franjo. "Nastojću svom snagom da to sprovedem u stvarnost. Od sada će moj život biti jednak životima moje evanđeoske braće". Odbacio je cipele i novčanik i bacio se na propovedanje pokajanja i Božje ljubavi, te je počeo da pomaže uboge u svim njihovim potrebama.

Nedugo zatim, Bernardo di Quintavalle, ugledan i bogat čovek, rekao je Franji: "Razdeliću sve što imam siromasima i pridruziću ti se." S Bernardom i Petrom, još jednim koji je hteo da postane takav, Franjo se uputio u crkvu Sv. Nikole. Tamo je nakon molitve otvorio evanđelje te im pročitao svoj nalog što ga je čuo u crkvi Sv. Porcijunkule. "Braćo", rekao im je staloženo, "to je život i pravilnik naš a i svih onih koji bi nam se pridružili."

Franjo je sa svojom grupom drugova, koju su sada sačinjavala jedanaestorica, 1210. tražio odobrenje od pape Inocenta III.

"Čini mi se, da je vaš prestrog", kazao je papa. "No, idite sa Franjom, kao vođom i propovedajte pokajanje svakome kome vas Bog uputi." Posvećeni ljudi su počeli tada svoju smernu službu propovedanja i služenja bolesnim i ljudima u potrebi.

Franjo nije smerao na društveno i crkveno obrazovanje. On i njegova braća, zvana "fratri", osetili su se pozvanima, da Božju ljubav pokažu samilosnim delima i da potaknu veru propovedanja evanđelja. Čeznuli su za tim da

pokažu, da je Hrist rešenje ljudskih potreba. Franjina strategija je bila obilazak velikih gradova. Oni su, dvojica po dvojica, odlazili na svoja evanđeoska putovanja. Pevali su i propovedali po gradskim trgovima i tržnicama, gde su se sveštenici, trgovci, seljaci, prosjaci - čak i razbojnici - gomilali da čuju njihovo svedočanstvo.

Franjo se vratio u Assisi, i grad je radi njega otvorio katedralu. Nedaleko od mesta na kojem ga je istukao gnevni otac i gde su mu se deca sprdala propovedao je velikoj gomili. Ovde je svojoj grupi dao ime "Red male braće", označavajući time da ni jedan brat ne sme prisvojiti neku višu službu od drugoga.

Kad su ulazili u red, od braće se očekivalo da prodaju sva svoja materijalna dobra i da novac podele siromasima. Od njih se očekivalo da nastave sa svojim zvanjem ili da ovladaju nekim, ukoliko ga nisu imali. U doba košnje poneki su radili na polju. Na kraju dana pridružili bi se onima koji su skupljali seno da s njima zapevaju crkvene pesme pre no što se povuku na spavanje u seno. Brat Ginepro bio je obučar. Sa sobom je doneo svoje šilo da popravlja sandale. Brat Egippo bio je nadničar. Kopao je grobove, donosio vodu, pleo košare, te brao masline i grožđe.

Oštar kontrast, između tih prvih "franjevaca" i sveštenika i biskupa, bio je veoma očit. Siromašna braća radovala su se u siromaštvu, dok su mnogi crkveni odličnici uživali u bogatstvu i takmičili se među sobom za ključne crkvene položaje. Braća su živela besprekornim životom, dok su neki pripadnici sveštenstva zbijali šale sa svojim ličnim gresima.

Godine 1219. Franjo i njegovi saradnici otputovali su u Egipat da propovedaju muslimanima, a jednom zgodom i sultanu.

Od 1223. u redu male braće počele pojavile su se značajne promene. Nakon što je Franjo zamolio kardinala Ugolina (kasnijeg papu Grgura IX), da preuzme organizaciono vodstvo reda, jednostavnost i požrtvovanost ove grupe počela je da blediti.

Nov pravilnik dodan je protiv Franjine volje, pa je prosjačenje umesto rada, postalo glavnim sredstvom izdržavanja. Članovi reda su počeli da zauzimaju nastavnička mesta u školama i savetničke položaje u crkvenoj

hijerarhiji. Počeli su sticati dobra, a organizaciona struktura izrasla je do ogromne složenosti. Nove vođe su potpuno zanemarile propovedanje evanđelja i življenje u siromaštvu - skromnosti.

Budući da je Franjo uočio udaljavanje od svojih prvobitnih napora i ciljeva, pokušao je da zaustavi taj tok beleženjem svojih želja i ideja u svom testamentu. Ali nakon smrti pobožnog čovjeka 1226. godine, papa Grgur ne priznaje testament, pa je franjevački red i dalje zauzimao svoje mesto uz druge moćne i bogate crkvene organizacije koje su bez pogovora služile papi.

Franjo je samo 17 godina živio u toj strogoj službi Gospodu, ali i u tako kratkom vremenu zadobio je trajno priznanje svekolike hrišćanske Crkve. Protestanski crkveni istoričar Philip Schaff zapisao je o njemu: "Malo je ljudi u istoriji ostavilo tako dubok trag kao Franjo. Koliko mi možemo znati, on je među onima koji su prosudili značenje Hristovih reči i udahnuli njegov duh." Franjo Assiski bio je jedan od duhovnih svetionika srednjeg veka. ◀

(Prema knjizi: Heroes of faith - James C. Hefley)

misaone refleksije

EVANĐELISTA PROTIV SVOJE VOLJE

Izvor: Radio Bible Class

Petra i ja smo delile sobu u internatu. Jednog dana na naš sprat su se doselile četiri nove studentkinje. Petra i ja smo otišle da se pozdravimo sa njima. Nisu bile oduševljene našom posetom, iako nas je ta poseta 'koštala' dve flaše Koka-kole i nekoliko kesica čipsa, što je za naš studentski standard bio popriličan izdatak. Novac i hladan prijem od strane novih studentkinja i nije bio neki problem, šokiralo nas nešto drugo: jedna od devojaka, Dora, bila je satanistkinja! Već sam za ovih nekoliko godina koliko živim u internatu videla svašta, ali kada sam shvatila da je njena polica puna okultne literature, crnih sveća i satanističkih biblija, počele su noge da mi se tresu. Petra je isto tako reagovala i stvarno smo bile u nedoumici kako da joj kažemo da smo

hrišćanke, i kako da je pozovemo na omladinski sastanak. Odahnule smo sa olakšanjem kada smo izašle iz njihove sobe.

Neposredno pre Božića, na fakultetu je držao predavanje čuveni američki filozof, poznat po svom materijalizmu i ateističkom pogledu na svet. Petra me je nagovorila da odemo na to predavanje govoreći da je dobro znati i razmišljanje 'opozicije'. To je bio 'doživljaj'!

Toliko najavljivan i hvaljen govornik držao je predavanje čitava dva sata, i za to vreme nije rekao ništa konkretno u korist ateizma, nego je sve vreme uvredljivo, čak i vulgarno napadao hrišćanstvo. Sve hrišćane je proglasio maloumnim budalama a veru u Boga je nazvao poštalicom za nesposobne. Bila sam jako uvređena i besna, i došlo mi je da zaplačem. Međutim, Petra se nije dala obeshrabriti i hrabro se uključila u diskusiju sa svojim svedočanstvom vere, ne obraćajući pažnju na ismevanje tog čoveka.

Kako smo se tek iznenadile kad je uveče neko bojažljivo pokucao na vrata naše sobe. Bila je to Dora. Htela je da pozajmi Bibliju, ali to što nam je posle ispričala nas je još više iznenadilo. Rekla nam je kako joj je odvratniji ponos tog ateiste. Osećala je da iza svih tih silnih reči nema ničeg osim prazne duše. Bila je to praznina koju je i ona sama imala.

To veče smo se po prvi put zajedno sa njom molile. Onda je Dora počela da dolazi i na omladinske sastanke.

Danas je Dora sretna mlada žena, koja je primila Isusa Hrista i radosno svedoči o tome drugim ljudima. A znate li šta je u njenom svedočanstvu vere prava 'pikanterija'? Upravo taj 'ateistički' evangelizator! Pogledajte samo! Bog sa svakim čovekom ima plan, i ništa nije za Njega nemoguće. Da li verujete u to? ◀

ČUDESNO IZBAVLJENJE

Eric Tiansay

Jedan preživeli iz strašne avionske nesreće u amazonskoj kišnoj šumi je postao uspešan evanđelist, deleći svoje čudesno svedočanstvo sa drugima širom Latinske Amerike i u SAD.

Venecuelac Karlos Arteaga (Carlos Arteaga) čiji avion se srušio u džunglu priča kako je Bog poslao anđele da ga zaštite od divljih zveri i zlih duhova (demoni), kako ga je snabdevao hranom i vodom i pomagao mu da preživi 11 dana u džungli. Kada je na kraju bio spašen, Arteaga je bio ozbiljno povređen i desna noga je morala biti amputirana.

"Verujem da je Bog učinio čuda za mene, ne samo da bi spasio moj život, već da bi i promenio živote mnogih, da bi ohrabrio ljude," rekao je Arteaga. Hiljade su se odlučile da slede Hrista, ili ponovo predale svoje živote Bogu i doživele božansko isceljenje kroz Arteaginu službu.

Arteagin život se iz temelja promenio 12. oktobra, 1999. On je leteo iz svog rodnog grada Ajakuša (Ayacucho) za Manapairu (Manapaire), kada se iznenada desio kvar na motoru aviona i sručio se u amazonsku džunglu. Petoro ljudi koji su, takođe, bili u avionu su poginuli. Jedan mladić od 18 godina i jedna 11 godišnja devojčica, oboje hrišćani, zajedno sa Arteagom su preživeli.

Posle tri dana od pada, dogovorili su se da dvoje preživelih mladih, krenu i potraže pomoć, a da teško povređenog Arteagu ostave na mestu udesa sa veknom hleba i u improvizovanom zaklonu koji je trebalo da ga zaštiti od divljih zveri. Arteaga, otac petoro dece, nije znao da li će preživeti, ali je sebe stalno podsećao na Božje obećanje iz Psalma 91.

Pio je vodu iz obližnjeg potoka i Bog mu je pružio "topao oblak vazduha" u hladnoj noći, koji mu je omogućio da dobro spava. Jednom je imao viziju kako Bog spušta mač sa neba da bi odognao zle duhove koji su ga mučili. Bog je takođe poslao i dva anđela sa obrocima od mesa, hleba, salate i voća, govori Arteaga.

Posle 10 dana spasilačka ekipa je pronašla Arteagu. Kada su ga pronašli, na nebu se ukazala duga, videli su i jednog anđela a na drveću u okolini je bilo mnoštvo lešinara, govori Arteaga. "Kada su me ugledali mislili su da sam mrtav, bio sam crn, prljav i prekriven osušenom krvlju."

Čim su ga spasioci izneli iz improvizovanog skloništa, lešinari su se sa drveća obrušili na mrtva tela poginulih i počela da ih komadaju. "Ljudi iz spasilačke ekipe su shvatili da sam ja

bio natprirodno zaštićen Bogom. Rekao sam im da je anđeo Gospodnji bio oko mene."

Arteaga je sledećeg dana prebačen u bolnicu, gde je imao devet operacija i gde se oporavljao punih devet meseci. Dobio je protezu za desnu nogu, ima šrafove u svojim rukama i metalnu pločicu u svojoj glavi.

"Jedanaest najboljih lekara u Venecueli su došli da me vide u bolnicu i rekli mi da ima 12 razloga zbog kojih ne bi trebao da budem živ," govori Arteaga. "Neshvatljivo, da sam 10 dana bio okružen sa pet mrtvih tela u džungli i ostao živ. Citirao sam im Psalam 91:3, 'On će te izbaviti iz zamke ptičareve, i od ljutog pomora.'"

Da bi ispunio datu reč Bogu posle pada aviona, Arteaga se odrekao svoje karijere i poslao kao TV i radio graditelj antenskih tornjeva i postao je puno-vremeni evanđelist. Na svoju prvu godišnjicu od nesreće on je davao svoje svedočanstvo pred oko 14.000 ljudi u Karakasu (Caracas) na stadionu, gde je oko 3.800 ljudi izrazilo želju da prihvati i sledi Hrista.

"Gospod je poznavao moje breme za izgubljenim dušama", kaže Arteaga, koji je već pet puta putovao u SAD, da bi tamošnjim crkvama dao svedočanstvo. "On mi je sačuvao život, da bi ispunio svoj naum kroz mene."

Vilfredo Oliveros (Wilfredo Oliveros), venecuelanski pastor i Arteagin prijatelj, koji ga je posetio tri dana nakon spašavanja, je rekao: "Ono što se njemu dogodilo je natprirodno, to je čudo. To dokazuje da je Isus isti, juče, danas i zauvek."

Izvor: CHARISMA NEWS SERVICE (Fri, Dec 27, 2002 Vol. 4 No. 160)◀

KAPLJICE MUDROSTI **Mariana Holubek (Padina)**

- Zlatnom karakteru ne treba poliranje.

- Smrt nije poslednji san, već poslednje buđenje.

- Ne govori mnogo o sebi. Taj predmet najmanje poznaješ!

- Da bi upotrebio tebe, Bog mora dugo da radi u tebi. Iako radi nešto veliko, radi na svoj način i u svoje vreme.

- Ako radimo ono što moramo robovi smo, ako radimo više od moranja slobodni smo.

- I najmračniji čas ima samo 60 minuta.

- Tražio sam prijatelja i nisam ga našao. Postao sam prijatelj i našao sam mnoge prijatelje.

- Hrišćanstvo: Božji čovek na Božijem mestu, u Božjoj službi, na Božji način za Božju slavu.

- Đavolji saveti su loši, putevi još lošiji a plata najgora.

- Prosečno hrišćanstvo ima samo jedan problem - prosečnost!

- Crkva je bolnica za grešnike a ne muzej za svece.

- Jezik je ambasador srca.

- Kada je čovek voljan da otkrije svoje grehe Bogu, Bog je još voljniji da ih pokrije!

- Tajna srećnog braka nije toliko naći pravu osobu, koliko biti prava osoba.

- Ne stavljaš upitnik tamo gde je Bog stavio tačku.

- Kroz tvoje suze, duša gleda predivne boje Božije duge utehe.

(Izvor: DA ŽIVOT NA ŽIVOT LIČI / Društvo ljubitelja Biblije, Vršac.)◀

DESET REČENICA KOJE ĆEŠ RETKO ČUTI U CRKVI **nepoznati autor**

1. Hej! Moj je red danas da sedim napred, ispred propovedaonice.

2. O, tako sam uživao u provedi da nisam ni primetio da je trajala preko 30 minuta.

3. Ja lično nalazim veće zadovoljstvo u svedočenju ljudima, nego u gledanju TV-a.

4. Umesto da kupujem i čitam "žutu štampu", odlučio sam da tih 100 dinara nedeljno priložim u crkvu.

5. Dobrovoljno sam se prijavio da brinem o crkvenoj zgradi.

6. Briga me šta kaže naš crkveni statut o plaćanju pastora. Dajmo mu platu da može normalno da živi.

7. Rado učim da pevam nove pesme.

8. Pa, pošto smo već svi ovde, hajde da današnje bogosluženje počnemo ranije.

9. Pastore, mi bi vas rado poslali i platili, vama i vašoj porodici, 15 dana odmora na moru.

10. Ništa mi ne pruža takvo zadovoljstvo i mir, kao naši sastanci crkvenog odbora. ◀

GOSPODE... ***nepoznati autor***

Gospode,
Da li bi bilo moguće da već jednom dođe istina? Zbog čega uvek lažemo i nastojimo da druge prevarimo? Svaki čovek ima pravo da mu drugi pokaže pravo lice, da mu jasno kaže prave misli.

Često sam iznenađen što susrećem hrišćane kako lažu, kao i ostali ljudi. Dakle, oni nisu shvatili poruku Evanđelja, Istine koja oslobađa.

Čujem da ima ljudi čak i u vodstvu crkve za koje ne postoji kult istine. Oni kao diktatori utvrđuju svoju vlast organizovanim lažima, pokrivaju se jagnjećom kožom, prikazuju se kao dobročinitelji a gule druge, kao političari obmanjuju narod, to su ponašanja koja treba kazniti.

Međutim, da Tvoji ljudi, ljudi koji izjavljuju da pripadaju Tebi i da su nosioci Tvoje Radosne vesti, nemaju osećanje za istinu, to me zbunjuje. Zbog toga drhtim. Očajan sam. Kao da se Tvoje Carstvo može izgraditi na laži. Kao da je dozvoljeno na zlo odgovarati zlom.

Bilo bi bolje, Gospode, da priznamo svoja lutanja, da ne maskiramo svoje slabosti, da se oslobodimo svoga stida. Bilo bi bolje da

kažemo šta je bilo i šta jeste, da ukorimo one između nas koji lažu.

Ogrešujemo se o pravdu, jer svoje krivice prebacujemo na druge i nismo u stanju da shvatimo da je nešto prešlo naše mogućnosti.

Molim Te, Gospode, za Tvoj narod, za propovednike, za sveštenike, da svi imaju toliko ljubavi za istinu, da ona kroz njih zahvati ceo život, sve odnose, sve ustanove čovečanstva.

Ne odbaci nas Gospode! Nemoj nas ostaviti u našoj nemoći! Amin. ◀

SionT InBox

Postovani u Sionskoj Trubi,
sa malim zakasnjajem cesticamo vam Bozicne i Novogodisnje praznike i ovom prilikom zelimo vam svaki Bozji blagoslov i dobro!!

Bratislav Trajkovic

* * *

Zahvaljujem se na vašoj pošti. Broj trinaest je prvi koji sam pročitao i ugodno sam iznenađen. Zahvaljujem se od srca i želim da vas Gospod obilno blagoslovi.

Banić Branko, pastor E.C. Garešnica.

* * *

Draga moja braco!

Vase delo nije malo! To je OGROMNO! I blagosloveno! Hvala vam da i ja mogu imati udela u vashem delu,- kroz molitvu Bogu Svemocnome, za vas i za Sionsku Trubu, da bi i nadalje ona na blagoslov mnogima bila! Zelim od celoga srca da vas nosim u mojim molitvama, i danju i nocu, i svaki puta kada me Gospod pomeni na vas!

Zelim vam puno blagoslova i u radu sa novim sajtom! Ocekujem ga sa radoscu i uzbudjenjem! Gospod Bog neka vas vodi.

Hvala vam takodje, na drugim sajtovima, kao na primer: igre, slagalice i mozgalice! (Vasa "Kost i slova" je zaista fina! Taj siroti pas, koji se toliko razzalosti kada se ne uspe jedna rec da mu suze teku.... Ha-ha-ha!)

A da i ne kazem koliko su me odusevile slike iz Svete Zemlje! FANTASTICNE SU!!!! Slike su ZAISTA PREDIVNE, - i hvala vam, na opisu slika! Puno sam kroz njih naucila! (Mogu samo da zamislim kako je tamo lepo u zivo!...)

Jos jedanput, hvala vam na svemu! Na svakom prilogu i clanku koji je u Sionskoj Trubi!!!

Osobno, bih vas zamolila da mi, ako je to moguće, posaljete neke reci koje bi mi ojacale veru; stihove ili mozda neka propoved, svedocanstvo... Bilo sta, ...sto bi ja mogla da citam kada sam u teskim borbama. Nesto sto je i vama bilo na pomoc u vasim borbama, kusnjama...

Bozja velika milost i Njegov obilni blagoslov neka i nadalje bude sa vama, i neka Bog, posebno mocno blagoslovi vas rad i vase pozrtvovanje!

*Sa dubokom i iskrenom zahvalnoscu,
- vasa sestra u Kristu, Nadica (Norveška)*

Smešna strana...

**Ne brini mama, dogovorili smo se
da onaj koji dobije batine, posle
okrene i drugi obraz.**

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.yu i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

www.siont.net
<http://rain.prohosting.com/siont>